

Op weg naar een nieuwe toekomst

Ev.: 17^e zondag door het jaar: Marcus 6, 30-33

Vakantie is de tijd om er op uit te trekken. Zeker na een tijd van corona. Corona is nog niet voorbij – maar ja, – we vliegen er massaal uit. We zijn het duidelijk zat, zolang binnen te hebben moeten blijven. We zijn flink door elkaar geschud, sommigen zijn ziek geweest, hebben met overlijdens door corona te maken gehad. Om nooit te vergeten. En nu zoeken we uit te zwermen. Om bij te komen, te ontspannen. En als het lukt, - een beetje betaalbaar, en geen overstromingen als je blief -, en we dan terugkeren, zoals de leerlingen in het evangelie terugkeerden: wat zullen wij dan vertellen?

De meesten van ons zullen zeggen dat ze het nog veel over corona gehad hebben gehad. Ze hebben geboft, ze zijn er goed doorheen gekomen. Niet zoenen, twee injecties en een mondkapje. Alleen die rompslomp aan papieren toen we naar het buitenland wilden. Lastig, wat een gedoe. Je zal precies vandaag naar Frankrijk zijn gegaan...

En algemeen? Ja, de politiek, dat was wat. Daar hebben we het ook over gehad. Maar gelukkig kwamen de kranten midden in de coronaperiode met cijfers over de afgelopen 50 jaar en die cijfers waren allemaal geweldig. Er was maar één cijfer dat slecht was, helaas, maar ja,

8 % van de inwoners van ons land, lieten de cijfers zien, leeft nu onder de armoedegrens. Als je bedenkt dat nu drie miljoen méér mensen in Nederland wonen dan in het begin van de tachtiger jaren, en dat het armoedepercentage toen 18 % was, dan is zelfs deze afname een ware prestatie. Blijft dat, nadat we eerder op weg geweest waren naar meer gelijkheid, de inkomensverschillen de laatste jaren vergroot werden. Met zelfs absurde uitschieters.

Daar hebben we ook veel over afgeboomd. Dat de partijen die aan de macht zijn eigenlijk alleen maar met verdelen bezig zijn, alleen niet wisten wat aan die topinkomens te doen. Dat was eigenlijk te kort door de bocht, willen we ook wel toegeven. Het diepste doel van de politiek – en soms was ook dat aan de orde - betrof de niet-materiële zaken, de diepst gaande dimensie van de werkelijkheid. Het verzekeren van vrijheid en recht bijvoorbeeld. Dat was de 'binnenkant' van de politieke orde, dat wat mensen als hun diepste overtuigingen beschouwen, hun aspiraties en hun hoop. Dáárom gaat in het hele leven, dat zag je de laatste turbulente maanden overduidelijk in de politiek. Het gaat er uiteindelijk om wat mensen als het recht zien. Door dat te doen, breng je moreel

besef tot uitdrukking. Dat is de 'binnenkant' van de samenleving en de politiek. Moreel besef heeft invloed op hoe we over problemen en oplossingen denken.

Stef Bos: Ga niet zonder mij

Dat het ons met z'n allen goed is gegaan, zegt helemaal niet dat het ons persoonlijk goed is gegaan. Het kan zijn dat we aan de verkeerde kant van het geld zaten, het kan ook zijn dat we persoonlijk veel leed hebben meegemaakt en om goeie redenen, teleurgesteld zijn in het leven en de mensen om ons heen.

Als je jong bent heb je verschrikkelijk veel aan je hoofd: je moet vooruitdenken; je moet weten wat je wilt, je moet levensbepalende keuzes maken, succesvol worden en jezelf vinden. Anders ligt de eerste burn out op de loer. Dus ga je dubbend, twijfelend, af en toe verlamd, door het leven. Hoe kom je aan een huis, wat moet je met die studieschuld, hoe kom je mee in die rat race?

Gelukkig barst je van de energie en kun je voor alles wat je verkeerd vindt aan je oogleden of borsten naar de plastische chirurg. En voor je huis? Op sommige christelijke vrije dagen kun je naar de meubelboulevard. Alleen soms, soms heb je het gevoel dat je in je drukke bestaan niet toekomt aan de dingen waar het echt om gaat.

En als je ouder wordt heb je misschien wel tijd, maar je hebt al zoveel verdrietige dingen meegemaakt, vrienden en familie verloren; je hebt last van je knieën, je voeten, je hebt geleerd het leven te accepteren zoals het is. Je weet dat het leven niet maakbaar is en je hoeft niet op facebook de hele dag te zien wat je leeftijdgenoten doen; eerlijk gezegd weet je niet alles van de computer en van de spelletjes al zo niet. 'Opa, dat moet je op you tube doen,' zei mijn kleinzoon toen hij twee was, nog geen drie. Maar het is rust gevend dat je jezelf kunt zijn, en je leventje is een oase in de tijden van de pandemie. Je kunt jezelf zijn en probeert volgens je eigen waarden te leven.

Bij wat je persoonlijk meemaakt en meegemaakt hebt voel je dat het in het leven gaat om 'de binnenkant,' dat wat je als je diepste overtuigingen beschouwt, je aspiraties en hoop. En voor ons christenen, luisteren naar de 'waarden' die onze innerlijke stem ons influistert. Binnenkant en buitenkant, persoonlijk leven en maatschappelijk leven grijpen zo in elkaar.

Petra Berger: Longing for light

Hoe zal het verder gaan? Gaan we weer terug naar normaal? Wat is dat, normaal? Is dat het verleden, zoals het vroeger was? Of gaan we een sprong vooruit maken? In iedere grote crisis vindt innovatie plaats.

Nog even is het vakantie. Terrasjes, geld uitgeven, elkaar weer omhelzen, leven alsof er geen morgen bestaat, het is een logische reactie na een tijd van niets mogen. Maar dan..... De files slibben weer dicht. De kantoren zijn weer open. Bij de koffieautomaat is het goed je maat weer te zien. Het praatje pot geeft je de schwing en jut je weer op. En tegelijkertijd ervaren we dat het soms gemakkelijker is om thuis te werken. En we hebben gezien dat het samen werken op nationaal en internationaal niveau aan tests, mondklappers, vaccins, ons iets deed bereiken wat we vooraf misschien voor onmogelijk hadden gehouden.

Gaat de geschiedenis weer een sprong maken? Gaan we op weg naar een nieuwe toekomst? Van op je zelf gerichtheid naar zelfrelativering? Van controlezucht naar vertrouwen? Van een economie van meer naar beter? De samenwerking door Covid, tussen naties, burgers en overheid kan ook voortgezet worden als we het hebben over behoud van de aarde, klimaat, gezondheidszorg. En gaan we er aan werken dat de voedselbanken verdwijnen omdat ze niet meer nodig zijn? Samengevat: gaan we economie en maatschappij dichter bij elkaar brengen? Hoe gaan we het goede doen? Wat doen we tegen drugs en geweld?

Anders dan een tijd lang het geval is geweest, mag je in maatschappij en politiek weer zeggen waar je je door laat inspireren, dat je christen bent, katholiek. Het gefrustreerde antigodsdienstig denken in de politiek en veel van de media is achterhaald.

De vraag is dus of wij van ons laten horen. Of wij als katholieken / christenen de situatie na corona aangrijpen voor een nieuw begin. Ik ben er van overtuigd dat de wereld schreeuwt om onze waarden. Wij kunnen als christengemeenschap het zout der aarde zijn.

Een waarde als solidariteit – het opnemen voor de zwakken - is niet een modern inzicht van de politiek van deze tijd of van het economisch stelsel; het is door het Christendom en Jezus vanuit de binnenkant opgepakt en geradicaliseerd tot: recht doen aan het bestaan van elk mens. En zo is het onze innerlijke overtuiging geworden. Net zoals die andere christelijke kernwaarden:

de onvervreembare waardigheid van ieder mens - los van zijn nut voor de samenleving-, de opdracht om elkaar te vergeven

en opnieuw te beginnen, naast de notie dat je moet omzien naar een ander. Maken wij ons druk om ieders waardigheid? Niet-witten, niet-autochtonen, niet-hetero's, niet-mannen, niet-bezitters? Slachtoffers van natuurrampen, slachtoffers van persoonlijke aanslagen?

Als Jezus tegen ons zou zeggen: 'Kom, we gaan naar een stille plek. Ik ben nieuwsgierig naar wat jullie allemaal te vertellen hebben.....' Dan zou het wel eens kunnen zijn dat wij dan vol vuur zouden uitleggen dat wij die waarden, Zijn waarden, de komende tijd keihard nodig hebben. En dan zou de passie er bij ons van af stralen. Zo ver zal het komen. Amen.

Ad Besems
